

SVEČIUOSE PAS LEONARDA TULEIKĮ

JURGA PALANGYTĖ

Leonardas Tuleikis prie naujausių savo kūrinių „Pavasaris“ ir „Vasara“

Proga užsukti neeilinė – šiemet dailininkas Leonardas Tuleikis pažymi gražų savo gyvenimo jubiliejų – sausio 29-ąją jam sukako 70. Ta proga kolegos, draugai Leonardą sveikinti kilo į jo kūrybinę studiją, kuri yra daugiaaukščiame name, priešais Vilniaus šv. apaštalo Jokūbo ir Pilypo bažnyčią. Į tą šviežiais aliejiniais dažais kasdien kvepiantį kambarėlį viršutiniame namo aukšte kopiname ir mes, nes darbo laiku dailininkas vis čia, kaip ir jo dažai, teptukai, pradėtos, užbaigtos ar dar vieno kito štricho laukiančios drobės, kartono lapai.

Lentynose – dailininko mėgstamos knygos, ant sienų – draugų ir jo paties kūriniai, į vilniečių gyvenimo aplinką visada įsikompo-

nuojančios tradicinės šio krašto verbos, dekoratyvių skulptūrų kopijos ir daug kitų menininkui brangių detalių, suteikiančių patalpai jaukumo ir formuojančių pasaulį, kuriame Leonardui gera. Čia jis dirba nuo ankstyvo ryto, čia ir visas žinias per radiją išklauso, ir su užsukančiais ar telefonu paskambinančiais bičiuliais aktualiausias šalies bei užsienio gyvenimo įvykius aptaria. Na o pavakaryje vėl pasuka namo ar kokio bičiulio surengtos parodos apžiūrėti. Kartais atrodo, kad ne studija ir čia tvyranti atmosfera priklauso nuo dailininko, o jis pats nuo jos... Tačiau įsikalbėjus Leonardas, tarsi sakydamas „durų paskui savęs neuždarau“, ištraukia iš knygų lentynos

Čia jo teptukai, didelės ir mažos smulkmenos, formuojančios aplinką, kurioje dailininkas kuria

Viršuje ir dešinėje – Leonardo Tuleikio kūrybinės studijos, kuri primena savotišką muziejų, fragmentai

keletą naujausių parodų, kuriose eksponuoti jo darbai, katalogų, lankstinių, atverčia savo kūrinių nuotraukų pluoštą, vieną po kito ištraukia darbus, kurių prieš metus, antrus, kai paskutinį kartą čia lankėmės, dar nebuvo.

Leonardo kūrinius pastaraisiais metais dažniausiai galima pasigėrėti Vilniaus viešbučio „Europa City“ galerijos „Art Juozas“ eksponuojamose parodose. 2009-ųjų pradžioje surengtoji pavadinta simboliškai – „Kelias 2009“. Ji turi ir potėmę – „Dailininkai Lietuvai“. Savo darbus šioje parodoje eksponuoja ir Leonardo bičiulis Aloyzas Stasiulevičius. 2008 m. birželio ir liepos mėnesiais jų abiejų, taip pat ir Antano Beinoravičiaus, Prano Gudaičio, Algimanto Stanislovo Kiaugos, Vlado Karatajaus, Juozo Pranckevičiaus, Svajūno Armono, Rimo Zigmo Bičiūno, Aleksandro Vozbino, Augustino ir Raimundo Savickų, kūryba eksponuota Maskvos parodų salėje „L Galerija“ surengtoje Lietuvos dailininkų kūrybos parodoje „Gyvoji tradicija“.

Leonardas Tuleikis – menininkas, kurio darbus vieną kartą pamatęs niekada jų su kitais nesumaišysi. Jie žemaitiškai sodrūs ir tikri. Dailininkas niekada nesistengia pabėgti nuo savęs ir to nedaro. Dažnai, suvokęs, kad gali savo kūrybos kelyje pasakyti kažką naujo, nesiblaškdamas, pasitelkęs ilgametę dailininko patirtį ir visa talento jėga savo kūrybinėje biografijoje įrašo naują puslapį, tačiau ir jame dažniausiai gali perskaityti tuos pačius, tik jo kūrybai būdingus kodus ir surasti tas pačias, tik jo paletėje išgaunamas spalvas. Vėl ir vėl jis sugrįžta prie to, kas buvo, tačiau vis su didesne potekste, filosofiskai giliau kalbėdamas apie žmogaus esmę šiame pasaulyje. Žiūri į tuos iš jo paveikslų žvelgiančius visada susimąščiusius žmones ir atrodo, kad kalbi su pačiu dailininku... ir kad dailininkas kalbasi su jais. Gal dėl to Leonardui su tais kūrinių taip sunku ir išsiskirti...

Leonardo studija – savotiškas muziejus. Visi čia gimę kūriniai jų autoriui labai brangūs. Tai – jo gyvenimas, jo pasaulis. Iš to, kas sukuriama, kolekcininkų, L. Tuleikio kūrybos gerbėjų kaupiamose meno kūrinių kolekcijose atsiranda tik tiek, kiek būtina, kad kaip žmogus ir kaip menininkas, kuriam reikia ir brangių dažus, ir drobės pirkti, ir studiją išlaikyti, paveikslus rėminti, gyvenime savęs labai nevaržytum ir nebūtum našta kitiems.

Leonardo gyvenimas yra kūryba. Ir dar... Jis labai myli gyvenimą, gerai jį pažįsta, įbrangina savo artimus ir mylimus žmones. Kai vienas ar kitas iš jų šį pasaulį palieka, dailininkui labai jų trūksta... Jau praėjo keletas metų, kai atsiveikino su Leonardo, taip pat ir „Žemaičių žemės“ žurnalo redakcijos bičiuliui, Žemaitijos ir visos Lietuvos sąžine Vytautu Valiumi, o, susitikus su Leonardu, vis apie jį kalba pasisuka. Užgeso Vytautas kaip žvakė, kaip rudens lapas nu-

krito ir sudegė... Kai susiduri su tokiomis netektimis, tada kiekviena tau likimo skirta diena atrodo nepaprastai brangi ir graži. To gyvenimo dovanotas spalvas, kvapus Leonardas stengiasi perkelti ant drobės, kaip ir šios žemės žmonių gyvenimo džiaugsmus, nuopolių, lūkesčius, viltis ir netektis...